

התיישבות וריבונות גליל, נגב ויו"ש

ההתיישבות בכל חלקי ארץ ישראל היוותה מאז ומעולם העוגן המרכזי בביסוס עם ישראל בארצו. עוד לפני הקמת המדינה נזבק הישוב העברי על אדמות הלאום וידע כי "היכן שתעבור המחרשה היהודית, שמה יעבור הגבול".

גם כיום, יותר מ72 שנים לאחר הקמת המדינה, עודנו מתמודדים עם אתגרים רבים מבנית ומחוץ, הדורשים גיוס כוחות ומציאת פתרונות בטוח הקצר והארוך שיביאו לביניית קומה נוספת בתקומת המדינה ובהחלת ריבונותה בשטחי יהודה והשומרון ובמימוש ריבונותה בגליל ובנגב.

קידום הריבונות והסדרת ההתיישבות הצעירה

נקודת המוצא בקידום ההתיישבות ביו"ש בארבע השנים הקרובות, תחת ממשל אמריקאי מורכב, הוא להעביר את הכדור לגרש של הקבוצה השנייה. כלומר, אסור לנו שהדיונים/יחוסים עם הממשל האמריקאי יהיו סביב השאלה האם להקפיא בניה, לפנות יושבים או להקים מדינת טרור ערבית חלילה. הדיון צריך להיות על היקף הריבונות שתחיל ישראל, על היקפי הבניה וההסדרה. לשם כך עלינו לזיזם מהלכים כאלה כל הזמן, להפעיל לחץ גדול מתוך ועל המערכת הפוליטית ולהוביל את סדר היום לשם.

במקביל, היא עלינו לרכז מאמץ ב"סור מרע". קרי: במניעת ההשתלטות הערבית על השטחים הפתוחים ובחזיקו האחיזה הישראלית בהם. פעילות כזו היא לגיטימית בכל קנה מידה ולא אמורה להתקל בקשיים בינלאומיים משמעותיים.

שלישית, בהינתן שהחלת ריבונות רשמית על כל השטח תתקל בהתנגדות אמריקאית יש לקדם החלת ריבונות דה-פקטו בשורה של צעדים.

הסדרת ההתיישבות הצעירה:

מהי ההתיישבות הצעירה?

מדובר בכ-70 יושבים שהוקמו ביהודה, שומרון ובקעת הירדן בעשרות השנים שמאז תהליך אוסלו, באופן לא רשמי (בשל נסיבות מדיניות ופוליטיות) אך בשליחותן ובתמיכתן של ממשלות ישראל.

כדי למתג את היושבים האלה כנחותים וכמיועדים לפינוי, הם כונו ע"י השמאל והתקשורת "מאחזים".

התושבים: כ-3,000 משפחות, כ-25,000 איש, אנושים נורמטיביים, מלח הארץ, חלוצים בני דורנו, שווי חובות אבל לא שווי זכויות.

מהו דו"ח טליה ששון?

בשנת 2004, כשעמדת הממשלה הייתה שיש לפנות את המאחזים, פנה רוה"מ דאז אריק שרון לעוה"ד טליה ששון (אשת שמאל קיצונית שסיימה באותה עת את תפקידה בבירוקרטיה המדינה) והזמין ממנה דו"ח על "המאחזים".

דו"ח ששון מוכיח היטב את מעורבותן של הממשלות הקודמת ה"מאחזים" ובפיתוחם, אך מסקנתו הייתה להקפיא לחלוטין את התפתחותם ולמנוע מהם כל השקעה ממשלתית, כולל שירותים מוניציפליים.

התוצאה: ההתיישבות הצעירה סובלת ממחסור בכל השירותים וההשקעות שמדינה אמורה לספק לאזרחיה: מים, חשמל, תקשורת, מבני ציבור, ואפילו מרכיבי בטחון בסיסיים ונמנים מהם.

למעשה דוח ששון המך את תושבי ההתיישבות הצעירה לאזרחים שווי חובות אבל לא שווי זכויות.

התכנית לפני עשור:

לפני כ-10 שנים החליטה הממשלה על מדיניות חדשה:

ישוב שעל אדמות פלשתיניות פרטיות - יוסר (כלומר יהרס ויחרב), וישוב שעל אדמות מדינה - יוסר.

החלק הראשון של ההחלטה: יוסר - מומש במלואו: מחורבן הישוב מיגרון ועד הרס הבתים בנתיב האבות בגלל פס צר של קרקע שהוגדרה כ"פרטית".

החלק השני:

יוסר - מתקדם לאט ומעט מדי, בשל מחסור בכח אדם ובשל קשיים שמערימים המשפטנים על הליך ההסדרה. אם ההסדרה תתקדם בקצב הקיים היום, היא תסתיים בעוד... 35 שנים.

בינתיים האפליה לרעה נמשכת, וההנחיות האנכרוניסטיות מימי טליה ששון - קובעות גם היום את איכות החיים. התושבים סובלים ללא הצדקה, ללא כל התאמה למדיניות הרשמית של מדינת ישראל מזה כעשור, ויש לשים לכך סוף.

אז מה נעשה בכנסת הקרובה כדי להסדיר את ההתיישבות הצעירה?

נביא להכרה בכל היושבים, בין כשכונות של יושבים ותיקים, ובין כישובים נפרדים.

נקצה תקציבים ותקנים לעבודת הסדרה אינטגרטיבית הן הביטני הקרקע (סקר והכרזה על אדמות מדינה) והן הביטני התכנון.

נביא לשיפור מידי בתנאי החיים עוד לפני תום ההסדרה.

ריבונות דה-פקטו: סגירת המנהל האזרחי והעברת האחריות על ההתיישבות ביו"ש למשרדי המחשלה

מאז שחרור שטחי יהודה ושומרון בשנת 1967, מצויות הסמכויות המינהליות ביהודה והשומרון בידי אלוף פיקוד המרכז כמפקד כוחות צבא הגנה לישראל באזור. סמכויות אלו הואצלו לקציני מטה (קמ"טים) לפי תחומי עיסוק שונים ולאחר מכן רוכזה כל הפעילות המינהלית האזרחית בידי המינהל האזרחי, שהוקם בשנת 1981 בצו מיוחד.

במהלך השנים חלו תמורות נרחבות באופן פעולת המינהל האזרחי הן בשל ההתפתחות הנרחבת של ההתיישבות הישראלית ביהודה השומרון, והן בשל הצמצום הדרמטי במספר תושבי האזור הנתונים תחת סמכות המינהל האזרחי – כפועל יוצא של הסכמי אוסלו.

תמורות אלו באו לידי ביטוי ב"זליגת" פעולות מינהל נרחבות מידי המינהל האזרחי לידי משרדי המחשלה בישראל, בעיקר בכל הקשור לניהול חייהם האזרחיים של תושבי ההתיישבות הישראלית, וכן בהעברת סמכויות נרחבות לידי הרשות הפלשתינית בכל הקשור לניהול חייהם האזרחיים של תושבי שטחי A – B.

מבט על המתרחש כיום ביהודה והשומרון מעלה כי המצב שנוצר למעשה הוא שלמעלה מ-400,000 אזרחי ישראל מצויים תחת שלטון צבאי שבו החיים האזרחיים מנוהלים בערבוביה של רשויות המינהל האזרחי ומשרדי הממשלה בישראל, ובמקביל כ-120,000 ערבים ותושבי שטחי C (המספר המדויק איננו ידוע אף למינהל האזרחי) אינם מצדיקים את קיומו של המינהל האזרחי, על שלל עובדיו ומשרדיו.

נוסף על כך, כתוצאה מהתפתחותן מנגונו המינהל האזרחי משנות 1981 ועד להיום, התפתחות אשר נעשתה ללא תכנית כוללת ומתוך צרכים פרטניים אד-הוק, נוצר גוף מעורב אשר מנוהל גם לפי פרמטרים "אזרחיים" וגם לפי פרמטרים "צבאיים", אשר חלק מעובדיו הם אזרחים וחלקם חיילים בסדיר ובקבע. התנהלות זו מובילה לכשלים רבים בעיילות המינהל האזרחי ובשירות הניתן על ידו לאוכלוסייה המתגוררת ביהודה והשומרון.

אז מה נעשה בכנסת הבאה לקדם את ההתיישבות ביהודה והשומרון?

נקדם חקיקה לביטול המנהל האזרחי ביהודה והשומרון והעברת מלוא סמכויותיו לידי משרדי הממשלה בישראל.

מדובר בתיקון עול, הן הביטני זכויות המתיישבים והשירות הממשלתי שמדינה מתוקנת אמורה לספק להם, והן בהיבט האסטרטגי – ביסוס ואזרוח האחיזה הישראלית בשטח שלא באמצעות ממשל צבאי זמני.

הסדרת ניהול המקרקעין ביהודה ושומרון על ידי החטיבה להתיישבות ומעבר לזכויות חכירה

לאחר מלחמת ששת הימים פנה ראש הממשלה לוי אשכול ז"ל אל יושב ראש ההנהלה הציונית ובקש לדאוג לכך שמחלקת ההתיישבות של ההסתדרות הציונית, לאור ניסיונה רב השנים בהקמת יושבים חקלאיים, תסייע בידי ממשלת ישראל בבצוע תוכניתוה על עיבוד קרקעות בשטחים המחוקים.

בהתאם להחלטות הממשלה, לצורך הקמת יושבים כפריים ביהודה, השומרון ובקעת הירדן, הוקצו המקרקעין המיועדים ליושבים ולאמצעי הייצור שלהם להסתדרות הציונית, וכזרנו הסכמי הרשאה לתקופות ארוכות (49 שנים). מכוח הסכמי הרשאה אלה מעניקה ההסתדרות הציונית זכויות הרשאת משה (בר רשות) למתיישבים, לאגודות (יושבים) ולצדדים שלישיים. בשל הצורך לנהל את רישום הזכויות ואת כל הכרוך בכך מקיימת ההסתדרות שלישיים. באמצעות החטיבה להתיישבות מרשם של הסכמי הרשאה ביושבים הכפריים עם המתיישבים, אגודות (יושבים) וצדדים שלישיים, לרבות רישום התחייבות למשכנתאות, שעבדים ועיקולים.

במשך עשרות שנים מנהלת החטיבה להתיישבות בהסתדרות הציונית את המקרקעין בהתיישבות הכפרית הישראלית ביהודה, שומרון ובקעת הירדן. ניהול המקרקעין על ידי החטיבה להתיישבות הייתה ועודנה הדרך הטובה והנוכחה ביותר לניהול המקרקעין באזור, וזאת בשים לב למורכבות המדינית והביטחונית הרוכה בכך. עם זאת היא עוררה במשך השנים קשיים רבים, ובכללם מהות הזכויות הניתנות למתיישבים בקרקע (בר רשות ולא חכירה), תשלום בגין הזכויות הקרקע, כספים אסורים ועוד.

אז מה נעשה בכנסת הבאה כדי להביא עוד מליון יהודים לגור ביו"ש?

נקדם חקיקה שתאפשר את המשך המצב הקיים זה עשרות בשנים תוך הסדרתו והתאמתו לסטנדרטים המקובלים בארץ לניהול מקרקעין, ויתוך התחשבות ברגישות המדינית של ההתיישבות. בכלל זה הענקת זכויות חכירה, הקצאה שוויונית, גביית תשלום כמקובל בכל מקום אחר ועוד.

רק ככה נביא בשנים הקרובות מליון נפשבים חדשים להתיישבות ביהודה, שומרון ובקעת הירדן, ונפק מקומות עבודה, נפתח את הכלכלה ונעצור הקמה של מדינת טרור בלב ארצנו.

החלת הריבונות הישראלית והמאבק על השטחים הפתוחים

ארץ ישראל לעם ישראל עפ"י תורת ישראל – זו אמונתנו חז שאיפתנו, ועל כן החלת הריבונות על כל מרחבי א"י היא מטרת-העל שלנו.

עם זאת, החלת הריבונות היא תהליכית, כפי שגאולת ישראל כולה היא תהליכית, כל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת.

בשנים האחרונות, ממשלות ישראל הסכימו להקפיא את החלת הריבונות. תמיד היה שם תירוץ כזה או אחר. פעם תירוץ מדיני, פעם תירוץ של בחירות ופעם תירוץ של קשיים משפטיים.

אנו נפעל לקידומה המידי! וזאת לכל הפחות, באזורים הזוכים להסכמה לאומית רחבה: בקעת הירדן כולה, ו/או מרחבי ההתיישבות הישראלית. החלת הריבונות נדרשת הן על מנת לקבע את מעמדם של אזורים אלה כחלק בלתי נפרד ממדינת ישראל, והן על מנת לייצר שוויון זכויות מלא לאזרחי ישראל תושבי יהודה, שומרון ובקעת הירדן.

במקביל, בכל השטחים הלא-ריבוניים, חובה לספק מענה ישראלי אפקטיבי להשתלטות הפלסטינית הממוסדת על המוקצבת על הצעות קביות ופתוחים, השתלטות ממטרות הקמת מדינה פלסטינית דה-פקטו באמצעות קביעות בשטח על פי תוכנית פייאד שמתקדמת בכל יום בהשתלטות על עוד ועוד שטחים.

בתקופת כהונתו של ח"כ בצלאל סמוטריץ' יו"ר מפלגת הציונות הדתית, בתפקידו כחבר הקבינט המדיני-בטחוני, הוא היה הראשון שקידם החלטת קבינט לשימור שטחי סי, החלטה ראשונית שיש להרחיבה ולבנות על גביה החלטות נוספות.

אז מה נעשה בכנסת הקרובה כדי לקדם את הריבונות על ארץ אבותינו?

נקדם החלטת ממשלה לניהול המערכה על השטחים הפתוחים, שתיתן לראשונה מענה מדינית לתוכנית ההשתלטות הפלסטינית, מגובה בתקציבים, תקנים, ומנגנונים בינמשרדיים לאתגר של שימור השטח שלעת עתה יווטר מחוץ לגבולות הריבונות.

חיזוק ההתיישבות וייחוד הגליל כאסטרטגיה לאומית

חיזוק ועידוד ההתיישבות, בייחוד בגליל, בנגב ובאזורי הספר, היא מטרה אסטרטגית ולאומית. יש לממש בפועל – לא בסימאאות חלולות וריקות מתוכן, אלא בפעולות מעשיות וקונקרטיות – את העיקרון החוקתי, המעוגן בחוק יסוד: הלאום (חוק-יסוד: ישראל – מדינת הלאום של העם היהודי), על פיו "המדינה רואה בפיתוח התיישבות יהודית ערך לאומי, ותפעל על מנת לעודד ולקדם הקמה וביסוס שלה".

המגנט והמעשית, הנובעת מהעיקרון על פיו חיזוק ועידוד ההתיישבות (בייחוד בגליל, בנגב ובאזורי הספר) מהווה אינטרס פובלגי ישראלי. הניתן להיש להקל – ולא להכביד – על המתיישבים היהודים לבוא ולתור אחר אדמות חקלאיות, ולמלא את צורכיהם מבלי להיחייב את המדינה להוציאם מתחומיה, יש להשיב עטרה בקרקעית והמדיניות התכניתית, שנועדו לעודד את ההתיישבות. יש להשיב עטרה ליושנה, וזאת בעילות ובמהירות. העיקרון הכתוב בחוק הגליל, תשמ"ח-1988 על פיו "לגליל תינתן עדיפות עדיפות בפעולות משרדי הממשלה, לרבות בפיתוח ההתיישבות, החקלאות..." נותר אות מתה. הלכה ואין מורין כן. תכנית פעולה זו נועדה ליצור תוכן מעשי בעקרונות מוסכמים אלה.

ההתיישבות – תנאי לריבונות בפועל

האחיזה האזרחית בקרקע היא תנאי לריבונות של מדינת ישראל. בהעדר התיישבות, אין אחיזה בקרקע. מכאן החשיבות הקריטית של ההתיישבות בגליל ובכלל זה החקלאות, בכלי רחבי הארץ. משקל סגולי מיוחד יש להעניק לל התיישבות בגליל כולו (כולל הגליל הלבן והגליל המערבי), ובגליל המרכזי בפרט, רמת הגולן ועמק המעיינות, עמק עירון וחבל עדולם, הנגב הצפוני, מרחב בני שמעון, דרום הר חברון ורמת הנגב, חבל לכיש, עוטף עזה וחבל אשכול, הערבה התיכונה והערבה הדרומית; בקיצור, ההתיישבות בגליל, בנגב ובאזורי הספר מגשימה אינטרס של כלל החברה הישראלית.

הקשיים המנהליים והבירוקרטיים הניצבים בפני חיזוק ועידוד ההתיישבות הם שורש פורה ראש ולענה. יש לעקור את הבירוקרטיה, הן במדיניות הקרקעית והן במדיניות התכניתית, מן השורש.

היחלשות ההתיישבות, ובייחוד בחבלי ארץ רגילים כמו הגליל המרכזי וצפון מזרח הנגב, מהווה סכנה ראשונה במעלה לחברה הישראלית כולה. עת חירום היא.

החיזוק ההתיישבות בא בד בבד עם חיזוק המגזר העירוני. אין כל סתירה בין חיזוק ועידוד התיישבות לבין חיזוק והעמדת הבטוח של הערים הממוקמות בגליל ובנגב. כך, ללמשל, כוחה ועוצמתה של כרמיאל נשען על היתום הכנסת הכוללת של עיריית כרמיאל, ובכלל זה מקד מסחר ושירותים ציבוריים לתושבי משגב.

אז מה נעשה בכנסת הקרובה כדי לחזק את ההתיישבות בנגב ובגליל?

נפעל בשני הישודים:

- חקיקה להסרת חסמים** - חיזוק ועידוד ההתיישבות ייעשו בראש ובראשונה, באמצעות חקיקה יעילה, מפורטת ואפקטיבית. תכליתה של חקיקה זו היא הסרת חסמים מנהליים ובירוקרטיים. דרושה חקיקה פשוטה ותכליתית: 'מה שלא פשוט – פשוט לא יהיה'. חקיקה זו מבוססת על פעולות ממוקדות ומדויקות, וזאת ללא תלות בהחלטות ובקביעות הפקידות המשפטית והבירוקרטית, אשר מתאפיינת בסרבול אינסופי, בנהלים מורכבים ובפנייכויים.
- החלטות ממשלה להסרת חסמים** - חלק משמעותי מהחסמים מפני פיתוח ההתיישבות נובעים מהחלטות מנהליות, דוגמת הוצאת מועצת מקרקעי ישראל החלטות רשיוות התכנון (דוגמת המועצה הארצית לתכנון ובניה) לפיכך, הסרת החסמים הללו, לצורך חיזוק ועידוד ההתיישבות, תיעשה באמצעות החלטות ממשלה, המחייבות את נציגי הממשלה בגופים הרלבנטיים להביא, לקדם ולתמוך בהחלטות המפורטות בתכנית עבודה זו; חלק נכבד מתכנית זו טעון החלטות ממשלה מדויקות, המחייבות את נציגי הממשלה במועצת מקרקעי ישראל, רוב מבין חברי מועצת מקרקעי ישראל הם נציגי ממשלה.
- נפעל להגדרת הגליל כולו כאזור עדיפות לאומית א' ובכך נוזיל את ערך הקרקע ל31% עד למליון שם הראשונים.
- נפעל לקבוע כי זוג צעיר יזכה להנחה של 21% על מחיר הקרקע בכדי לעודד מגורים בפריפריה.
- נקדם שמאות יציבה ואחידה על מחירי הקרקע לפי אזורים.
- נקדם בהחלטת ממשלה הנחות משמעותיות כל מחיר הקרקע למשרתי מילואים והשירות האזרחי.
- נפעל להחלת מחירי הפיתוח על ידי שבסקול דעת המועצה המקומיות בגליל ובנגב. כך, למשל, נקדם החלטת ממשלה לביטול נספח 2 לתמ"מ 35 – ובכך נבטל את הרגולציה של הגבלת המגרשים המשותקים ביישובים היהודיים, מה שיביא לקליטה של משפחות חדשות ליישובים.
- נקים כוח משימה מיוחד, פורום עבודה בראשות מנכ"לי המשרדים הרלוונטים לקיצור הליכי התכנון בהתיישבות.
- נקדם תיקון חקיקה בחוק ועדות הקבלה האזוריות, שתגדיל את מספר בתי האב ביישוב הקהילתי במטרה לאפשר ליישוב לגדול מחד, ולשמור על אופיו הקהילתי מאידך.
- נקדם החלטת ממשלה לחיזוק ועידוד התעסוקה באזורים אלו.

החזרת ריבונות המדינה לנגב ומאבק בהשתלטות הבדואית הבלתי חוקית, בעבריינית ובפרוטקשין בחבי המדינה

זה לא חידוש כי באזורים שלמים של המדינה אין ריבונות ואין משילות והשלטון נתון בידי כנופיות שמטילות את מוראן וסוחטות דמי חסות. בכל לילה, ביותר מידיי מקומות, נגרמים נזקים של מיליונים לחקלאים ובעלי עסקים שמסרבים לשלם את דמי הפרוטקשין וזאת כמעט ללא טיפול מצד גורמי אכיפת החוק.

שטחי האש של צה"ל בדרום הפכו לשדות גידול סמים ופעם בכמה חודשים אנו שומעים על גניבות תחמושת בידי הבדואים שחלקה ממכר לטובות סכסוכי חמולות במגזר הערבי, חלקה ממכר לארגוני טרור ולפעמים גם משמשים כאמצעי להבעת רגשות בחתונות במגזר.

השוק האפור בפריחה, משפחות הפשע מרימות ראש ומטילות מורה על אזרחים תמימים. השכחות בדרום תל אביב מוצפות בסמים, זנות, ואלמות מצד מסתננים ומגרי עבודה, ועל כל זאת טיפול המשטרה וגורמי אכיפת החוק מתקדמים בעצלתיים.

אז איך נחזיר את השפיות לרחובות ישראל?

- נקדם החלטת ממשלה שתגדיר את הטיפול בפשיעה כיעד לממשלה הקרובה.
- נקבע בחקיקה בחוק העונשין עונשי מינימום על גניבה וסחר בנשק ובתחמושת.
- ותקצב צוותים משטרה יעודיים לטיפול בפרוטקשין.
- נמנה פרקליט מיוחד בכל מחוז לטיפול בתיקים אלו.

רק בדרך זו, של די קשה אל מול העבריינות נחזיר את השקט וביטחון לתושבי המדינה.

מלחמה בפוליגמיה ופצידת הזנאת המדינה במתן קצבאות פקטיביות

תופעת הפוליגמיה הנפוצה בחברה הבדואית בנגב, אינה מסתכמת בפגיעה בשכבות החלשות ביותר – הנשים והילדים, אלא מהווה גם חלק מהתפרקות הריבונות ברחבי הנגב ושימוש בטוב ליבה של המדינה לניצול והזנאות ענק.

הקיצו החריף בקצבאות הילדים לפני למעלה מעשור, גרם למשפחות הפוליגמיות לאתר אפיק הכנסה חדש – לקבוצת החלטות בניהול המעשה, לשים המציגות עצמן כאמהות חד הוריות, בעוד שהן מקיימות משק בית משותף של גבר ומספר נשים.

רוב רובן המכריע של המשפחות שותפות בהונאת ענק של הביטוח הלאומי. קצבאות הבטחת ההכנסה הללו, מסתכמות מדי שנה בהוצאה ישירה של יותר מ1000 מליון שם למשלים המיסיים הישראלי, לצד הטבות נוספות הניתנות בשל המצג הכוזב: זכאות למגרש חיים ופיצויים על בניה בלתי חוקית, תשלומים נוספים ממערכת הרווחה והביטוח הלאומי, ועוד.

אז איך זה עובד?

מאחר והפוליגמיה אסורה בישראל על פי חוק, הנשים הפוליגמיות לא נרשמות כנשאות, אלא כרווקות עם ילדים, או שהאישה הראשונה מציגה אישור גירושין פיקטיבי מבית הדין השרעי, שלמרביה הצער משתף פעולה עם ההתנאה, ומגדירה את עצמה כחד הורית.

האבסורד מגיע לכך שבשנים האחרונות מכלל סך הקצבאות של הבטחת ההכנסה לכלל האוכלוסייה כ-5% מהכסף הגיע לפחות מעשירותי האחח מהאוכלוסייה, בדיוק לאותן נשים.

לא זו בלבד, אלא שנושים רבות, מרביתן כאלה שהגיעו לשם נישואין פוליגמיים, מגיעות מתחומי הרשות הפלסטינית, מתחתנות וולדות תחת הות פיקטיבית של האישה הראשונה לעיתים אבות האבסורד מגיע בלבדי כך, כי באתה השנוה תבצע רישום של לידת מספר ילדים על אותה האימה. מכובן לשכך לידה כזו במסגרת מכתפי משלם המיסים, מתקבל לרוב גם מענק דמי לידה והקצבות ילדים.

שיתוף פעולה בעייתני קיים אצל בית הדין השרעי בטיפול במזונות הילדים. לצורך קבלת קצבאות נוספות, מגיע זוג בדואים לבית הדין בבקשה להתגרש. בית הדין השרעי פוסק לאב דמי מזונות מגוחכים של כמה מאות שקלים, וכזשה לא מספיק לקיום הילדים, האישה הבדואית פונה להשלמת מזונות מהביטוח הלאומי.

מעבר לכך מדובר באיום בטחוני ראשון במעלה בו ככל שעוברות השנים גוברת ההדהות של צעירים בדואים, ילדיהם של אותן נשים מהרשות הפלסטינית, מדרהים יותר ויותר עם המאבק הלאומני של הפלשתינים. את התופעה הזו חייבים להפסיק.

אז מה נעשה בכנסת הקרובה כדי לשים סוף להזנאת המדינה?

- תגובש תוכנית ממשלתית סדורה שתתעדף אץ הנושא לראש סדר העדיפויות.
- הפקליטות תונחה להגיש כתבי אישום כנגד מבצעי ההזנאה ולהימנע מעסקאות טיעון.
- תקודם החלטת ממשלה מעורכות שתודא שדו"ח פלמור לטיפול בפוליגמיה מבוצע, תוך העמדת יעדים מדידים וברורים.